Ὁ ἱσπανικὸς στρατὸς μένει αὐστηρὰ οὐδέτερος στὶς πολιτικὲς ἐξελίξεις

ΕΙΝΑΙ ΣΤΟΧΟΣ ΤΩΝ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΩΝ

ΜΑΔΡΙΤΗ ('Ιδ. Ὑπ.). Μὲ τὴ θλίψη ἀλλὰ καὶ τὴν ὀργὴ ζωγραφισμένη στὰ πρόσωπά τους, οἱ 'Ισπανοὶ στρατιωτικοὶ παρηκολούθησαν τὴν κηδεία τοῦ ταξιάρχου Σαντσὲς Ράμος καὶ τοῦ ἀνισυνταγματάρχη Πέρες Ροντρίγκες, ποὺ δολοφονήθηκαν στὶς 21 'Ιουλίου ἀπὸ τρομοκράτες τῆς βασκικῆς ὀργανώσεως Ε.Τ.Α. Στὸ Γενικὸ Στρατηγεῖο Στρατοῦ στὴν καρδιὰ τῆς Μαδρίτης, οἱ στρατιωτικοὶ παρήλασαν σφίγγοντας τὰ δόντια, μπροστὰ ἀπὸ τὰ φέρετρα τῶν συναδέλφων τους. Στοὺς πολίτες ποὺ φορώντας τὴ στολὴ τῶν φαλαγγιτῶν, συγκεντρώθηκαν στοὺς γύρω δρόμους, δὲν ἐπέτρεψαν νὰ παρα κολουθήσουν τὴν κηδεία. Ἡ ὑπόθεση ἀφοροῦσε στρατιωτικοὺς καὶ ἔπρεπε νὰ μείνει ἀνάμεσα στοὺς στρατιωτικούς. Ἡ κυβέρνηση ἐκπροσωπήθηκε ἀπὸ τὸν ἀντιστράτηγο Γκουτιερὲς Μεγιάντο ἀντιπρόεδρο τῆς κυβερνήσεως καὶ ὑπουργὸ Ἄμυνης. Ὁ σκοπὸς ἦταν φανερός: ἡ δολοφονία τῶν δύο στρατιωτικῶν δὲν ἔπρεπε νὰ δώσει ἀφορμὴ γιὰ πολιτικὴ ἐκμετάλλευση.

Λίγο μετὰ τὴ δολοφονία, μπρο στὰ στὰ Κορτές, ποὺ εἶχαν συνέλθει γιὰ τὴ ψήφιση τοῦ Συντάγματος, ὁ πρωθυπουργὸς Ἀντόλφο Σουάρεθ δήλωσε στοὺς θορυβημένους βουλευτές.

«Κάθε φορὰ ποὺ φθάνουμε σ' ἕνα σημαντικὸ σταθμό, στὴν πορεία μας πρὸς τὴ Δημοκρατία κάνει τὴν ἐμφάνισή της ἡ τρομοκρατία, προσπαθώντας νὰ ἀποσταθεροποιήσει τὴ χώρα»

Μὲ τὴ σειρά τους, κομμουνιστὲς καὶ σοσιαλιστές, κατήγγειλαν αὐτὴ τὴ «βαρβαρότητα» καὶ ἐπαίνεσαν τὴν ψυχραιμία τοῦ στρατοῦ, προτρέποντες τὸ λαὸ νὰ μὴν ὑποκύψει στὶς προκλήσεις. Μιλώντας ἀπὸ τὴν τηλεόραση, ὁ ἀντιστράτηγος Μεγιάντο εἶπε:

«Οἱ τρομοκράτες μᾶς διάλεξαν σὰν θύματα. Τὸ θεωροῦμε σὰν τιμή... Δὲν ἀποκλείεται νὰ πέσουν κι' ἄλλοι ἀπὸ τὶς τάξεις μας... Ἀλλὰ πάνω ἀπ' ὅλα, βρίσκεται ἡ 'Ισπανία, ποὺ δὲν θὰ κλονιστεῖ ἀπ' αὐτά...».

Ο ΣΤΡΑΤΟΣ ΟΥΔΕΤΕΡΟΣ

Τὸ ἐρώτημα ὅμως, εἶναι ἂν αὐτὴ τὴν ἄποψη συμμερίζονται καὶ ὅλοι οἱ στρατιωτικοὶ τῆς 'Ισπανίας....

Μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Φράνκο, ὁ ἱσπανικὸς στρατός, παρέμεινε αὐστηρὰ οὐδέτερος. Δέχτηκε τὴ διαδικασία τῆς ἐκδημοκρατικοποιήσεως ποὺ ξεκίνησαν ὁ Χουὰν Κάρλος κι' ὁ Ἀντόλφο Σουάρεθ. Ἂν ὁ στρατὸς παρέμεινε οὐδέτερος — γεγονὸς ποὺ ἐξέπληξε — αὐτὸ ὀφείλεται στὸ ὅτι ὁ Φράνκο εἶχε ἤδη διαλέξει, ὅσο ζοῦσε, τὸν διάδοχό του καὶ εἶχε κάνει σαφὲς ὅτι σ' αὐτὸν καὶ μόνο ἔπρεπε νὰ ὑπακούουν οἱ ἀξιωματικοί. Ἡ πίστη τοῦ στρατοῦ στὸν βασιλιὰ Χουὰν Κάρλος εἶναι πρῶτα ἀπ' ὅλα πίστη στὸν Φράνκο.

Ἕνα ἀκόμα βασικὸ πλεονέκτημα τοῦ Χουὰν Κάρλος, εἶναι τὸ ὅτι ἀνήκει στὸν στρατό. Στὸ σημεῖο αὐτὸ ὀφείλει πολλὰ στὴν πολιτικὴ ἐξυπνάδα τοῦ πνευματικοῦ του πατέρα. «Ὁ Φράνκο ἤξερε ὅτι οἱ σύντροφοί του, οἱ νικητὲς τοῦ ἐμφυλίου πολέμου, δὲν θὰ δέχονταν, μετὰ τὸν θάνατό του, ἕνα πολίτη», παρατηρεῖ ἕνας πολιτικὸς σχολιαστής. «Ὁ βασιλιὰς πέρασε ἀπὸ τὴν αὐστηρὴ πειθαρχία τῶν στρατιωτικῶν σχολῶν. Οἱ σύντροφοι τῆς νιότης του, οἱ μόνοι ἀληθινοί του φίλοι, ἦταν οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς τάξης του. Αὐτὴ ἡ ἀδελφοσύνη τῶν ὅπλων παίζει μεγάλο ρόλο, τώρα ποὺ ἔγινε ὁ ἀρχηγὸς τῆς χώρας».

Ἀπὸ πίστη λοιπόν, πρὸς τὸν διάδοχο τοῦ Φράνκο, ὁ στρατὸς παρέμεινε μέχρι σήμερα, οὐδέτερος. Δὲν κινήθηκε, μετὰ τοὺς φόνους τῶν ἐθνοφρουρῶν, μετὰ τὸν παραπερισμὸ τῶν ἀξιωματικῶν ποὺ κρίθηκαν ὑπερβολικὰ «φρανκιστές», μετὰ τὴ νομιμοποίηση τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος.

Τὸν τελευταῖο ὅμως καιρό, ἡ δυσαρέσκεια τῶν στρατιωτικῶν μεγαλώνει μέρα μὲ τὴ μέρα. Ἡ διασάλευση τῆς δημόσιας τάξης στὴ χώρα τῶν Βάσκων ἐπιτάχυνε τὴν κατάσταση καὶ ἡ δολοφονία τῶν δύο ἀξιωματικῶν στὴ Μαδρίτη θεωρήθηκε σὰν μιὰ κήρυξη ἀνοιχτοῦ πολέμου ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῆς ΕΤΑ. Γιὰ πρώτη φορὰ ἡ αὐτονομιστικὴ αὐτὴ ὀργάνωση «χτύπησε» ἔξω ἀπὸ τὰ τοπικὰ της σύνορα καὶ μάλιστα στὴν καρδιὰ τῆς ἱσπανικῆς πρωτεύουσας. Ἡ δολοφονία τοῦ Καρρέρο Μπλάνκο τὸ 1973 ἀπέβλεπε σὲ κάτι περισσότερο ἀπὸ τὸ φόνο ἑνὸς ἀξιωματικοῦ: ἀπέβλεπε στὴ δολοφονία τοῦ πρωθυπουργοῦ τῆς χώρας, συμβόλου τῆς φρανκικῆς καταπιέσεως.

«Ἂν οἱ τρομοκράτες τῆς ΕΤΑ ἔχουν βάλει σὰν στόχο τους ἀνώτατους ἀξιωματικοὺς αὐτὸ ὀφείλεται στὸ γεγονὸς ὅτι ὁ στρατὸς εἶναι γι' αὐτοὺς τὸ μεγαλύτερο ἐμπόδιο στὸ δρόμο τῆς ἀνεξαρτησίας τους», δήλωσε ἕνας ἀνώτατος ἀξιωματοῦχος.

Πράγματι ὁ στρατὸς ἐπενέβη ὅταν στὶς 17 'Ιουλίου ὁ Ἀντόλφο Σουάρεθ καὶ τὸ κόμμα του εἶχαν ἀρχίσει τὶς διαπραγματεύσεις μὲ τὸ Ἐθνικὸ Κόμμα τῶν Βάσκων, σὲ μιὰ προσπάθεια λύσεως, αὐτοῦ τοῦ προβλήματος, ποὺ δηλητηριάζει, ἀργὰ ἀλλὰ σταθερά, τὴν πολιτικὴ ζωὴ τῆς 'Ισπανίας. Ἕνας ἀπὸ τοὺς ἡγέτες τοῦ Ἐθνικοῦ Κόμματος τῶν Βάσκων παραδέχτηκε ὅτι «μὲ ἀντάλλαγμα τὴν παραίτησή μας ἀπὸ αἴτημα τῆς αὐτονομίας τῶν τριῶν βασκικῶν ἐπαρχιῶν, τὸ κυβερνητικὸ κόμμα, ἑπομένως ὁ Σουάρεθ καὶ ὁ Χουὰν Κάρλος, ἦταν ἕτοιμοι νὰ ἀποδεχθοῦν τὴ σύσταση νέας κάνουν ὁρισμένες παραχωρήσεις», ποὺ οἱ Καταλανοί π.χ. δὲν πέτυχαν. Ἀλλὰ ὁ στρατὸς δὲν θέλησε.

Στὸ πρωθυπουργικὸ μέγαρο, λίγα χιλιόμετρα ἔξω ἀπὸ τὴ Μαδρίτη, παίχθηκαν ὅλα. Παρόντες ὁ ἀντιστράτηγος Μεγιάντο καὶ οἱ ἀρχηγοὶ τῶν ἐπιτελείων, ποὺ συνόψισαν τὴ θέση τους, λέγοντας ὅτι οἱ διαπραγματεύσεις ἀνάμεσα στὴν κυβέρνηση καὶ στοὺς Βάσκους πρέπει νὰ γίνουν στὰ πλαίσια τοῦ συντάγματος. «Δὲν θὰ δεχθοῦμε ποτὲ ἡ αὐτονομία τῶν Βάσκων νὰ ἐπηρεάσει τὴν ἑνότητα τῆς 'Ισπανίας», κατέληξαν.

Τὸ μεγάλο τους ἐπιχείρημα ἦταν τὸ ἄρθρο ὀκτὼ τοῦ συντάγματος ποὺ θὰ ψήφιζαν τὰ Κορτές:

'Αποστολὴ τῶν ἐνόπλων δυνάμεων εἶναι ἡ ἐγγύηση τῆς κυριαρχίας καὶ τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς 'Ισπανίας, ἡ προάσπιση τῆς ἐδαφικῆς ἀκεραιότητας καὶ τῶν συνταγματικῶν διατάξεων».

Μὲ ἄλλα λόγια, «ἂν ἐσεῖς, ἡ κυβέρνηση, παραχωρήσετε μιὰ πλατειὰ αὐτονομία στοὺς Βάσκους, ἐμεῖς ὁ στρατὸς θὰ ἐπέμβουμε γιὰ παραβίαση τοῦ Συντάγματος».

Μ' αὐτὴ τὴ δαμόκλεια σπάθη πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του, ὁ Σουάρεθ δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ ὑποχωρήσει, καὶ λίγες μέρες ἀργότερα διέκοψε τὶς διαπραγματεύσεις μὲ τοὺς Βάσκους. Καὶ τὴν περασμένη ἑβδομάδα, μιὰ νέα προειδοποίηση τοῦ στρατοῦ, ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ἀντιστράτηγου Τόμας Πιντάλ, ποὺ θεωρεῖται ἀπὸ τοὺς μετριοπαθεῖς στρατιωτικούς. Στὴν διάρκεια μιᾶς ἐπίσημης τελετῆς στὴν 'Αργεντινή, στὸ πλαί τοῦ στρατηγοῦ Βιντέλα, ὁ Τόμας Πιντάλ ἔκανε μιὰ δήλωση ποὺ ἔσκασε σὰν βόμβα στὴ Μαδρίτη: «Ἡ 'Αργεντινή, ὅπως καὶ ἡ 'Ισπανία, δέχονται σήμερα τὶς δριμύτατες ἐπιθέσεις τοῦ ἀθεϊκοῦ ὑλισμοῦ. Καὶ ὅταν, μπροστὰ σὲ μιὰ παρόμοια κατάσταση, ἀναγκαστήκαμε νὰ μεταχειριστοῦμε βία, μᾶς ἐπέκριναν. Χωρὶς νὰ λογαριάζουν ὅτι μόνο ἡ ἱστορία μπορεῖ νὰ κρίνει τὴ νομιμότητα τῆς χρήσεως ἢ μὴ τῆς βίας...».

Τὰ φαντάσματα τῶν φαλαγγιτῶν καὶ τῶν φρανκιστῶν πλανῶνται πάνω ἀπὸ τὴν 'Ισπανία... 'Αμέσως, ἡ ἄκρα δεξιὰ ἐκμεταλλεύθηκε αὐτὲς τὶς δηλώσεις, γιὰ νὰ καταγγείλει τὸ χάος καὶ γιὰ νὰ κάνει ἔκκληση στὸ στρατό.

«Ἡ ἱστορία ἐπαναλαμβάνεται», «Κατεβάζουν τὰ παντελόνια τους», ἔγραψαν μὲ μεγάλα γράμματα οἱ ἀκροδεξιὲς ἐφημερίδες «Ἔλ 'Αλκαζάρ» καὶ «Ἔλ 'Ιμπαρθιάλ».

Καὶ ἄν ἡ δημοκρατία εἶναι, στὰ μάτια τους μιὰ ἀπειλὴ γιὰ τὴν 'Ισπανία, τότε καταλαβαίνει κανεὶς γιατὶ ὀλέπουν πίσω ἀπὸ τοὺς αὐτονομιστὲς τῆς ΕΤΑ τό... χέρι τῆς Κά — Γκέ —Μπέ. Οἱ... ἀνησυχίες τῶν ἀκροδεξιῶν δὲν ἀφήνουν ἀνεπηρέαστος τοὺς παλαίμαχους ἀξιωματικούς, ἐκείνους ποὺ πῆραν μέρος στὸν ἐμφύλιο πόλεμο καὶ δὲν δέχτηκαν, ποτέ, κατὰ βάθος, τὴ μεταφραν κικὴ πορεία τῆς χώρας.

Ἔτσι ὁ πρωθυπουργὸς καὶ ὁ βασιλιὰς ἀντιμετωπίζουν ἕνα δύσκολο δίλλημα: Ἂν ἱκανοποιήσουν τοὺς Βάσκους, διακινδυνεύουν μία ἐπέμβαση τοῦ στρατοῦ. Ἂν ὑποκύψουν στὸ δέτο τοῦ στρατοῦ, διακινδυνεύουν νὰ προκαλέσουν ἔξαρση τῆς τρομοκρατικῆς δράσης τῶν Βάσκων αὐτονομιστῶν.

Τὸ περιβάλλον τοῦ πρωθυπουργοῦ ἀντιμετωπίζει τὴν κατάσταση ρεαλιστικά:

«Ὁ ταξίαρχος καὶ ὁ ἀντισυνταγματάρχης ποὺ δολοφονήθηκαν πρόσφατα, εἶναι οἱ πρῶτοι μιᾶς σειρᾶς δολοφονιῶν. Ξέρουμε ὅτι ἡ ΕΤΑ θὰ ἐπιτεθεῖ καὶ σὲ ἄλλους ἀξιωματικούς. Δὲν ἀποκλείεται νὰ ἐπιχειρήσει νὰ χτυπήσει καὶ τὸν ἴδιο τὸν πρωθυπουργὸ ἢ τὸ βασιλιά».

Παρ' ὅλα αὐτά, ἡ κυβέρνηση πιστεύει ὅτι ὁ στρατὸς δὲν θὰ ὑποκύψει στὶς προκλήσεις, μὲ τὴν προϋπόθεση ὅτι καὶ ὁ δημοκρατικὸς μονάρχης δὲν θὰ ὑποκύψει μὲ τὴν σειρά του σὲ ὅσα οἱ ἀξιωματικοὶ θεωροῦν σὰν δημαγωγία...

Διαλύεται τὸ χαλάζι μὲ ἰωδιοῦχο ἄργυρο

Βομβαρδισμὸς μὲ πυραύλους

ΠΕΙΡΑΜΑΤΑ ΣΕ ΤΡΕΙΣ ΧΩΡΕΣ

ΠΑΡΙΣΙ. Ἡ χάλαζα εἶναι ὁ προαιώνιος ἐχθρὸς τοῦ γεωργοῦ καὶ τὸ μόνιμον ἄγχος του. Ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν, ἡ χάλαζα ἠμπορεῖ νὰ ἐκμηδενίση τοὺς κόπους του καταστρέφουσα τὴν παραγωγήν του. Ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, οἱ ἐπιστήμονες προσπαθοῦν νὰ βοηθήσουν τοὺς γεωργούς, ἐπινοοῦντες διάφορα ὅπλα ἐναντίον της. Οὕτω, ἐχρησιμοποιήθησαν ὀβίδες, ἐν συνεχεία πύραυλοι, οἱ ὁποῖοι ἐκρύγνυνται εἰς τὸν ἀέρα διὰ νὰ σπάζουν τοὺς κόκκους τῆς χαλάζης καὶ νὰ δημιουργοῦν «ὀπάς» εἰς τὰ νέφη προσφάτως δέ, μὲ ἁπλὰς βολὰς αἱ ὁποῖαι ἐκρήγνυνται εἰς τὸ ἔδαφος. Ὅλα αὐτά, ὅμως, ἀπεδεί χθησαν μάταια. Ἤδη, τρεῖς Εὐρωπαϊκαὶ χῶραι, ἡ Γαλλία, ἡ Ἑλβετία καὶ ἡ Ἰταλία, πειραματίζονται μίαν νέαν μέθοδον ἐπινοηθεῖσαν ὑπὸ Σοβιετικῶν ἐπιστημόνων πρὸ δεκαετίας περίπου καὶ ἡ ὁποία, κατὰ τοὺς Σοβιετικοὺς εἶναι ἀποτελεσματική.

Συμφώνως πρὸς τὴν θεωρίαν τῶν Σοβιετικῶν, τὰ παράγοντα χάλαζαν νέφη περιέχουν ἰσόθερμα—5ο Κελσίου καὶ —25ο Κελσίου, ὑπάρχει δὲ εἰς αὐτὰ μία «ζώνη συσσωρεύσεως», δηλαδὴ μία ζώνη εἰς τὴν ὁποίαν ἀφ' ἑνὸς μὲν ἡ περιεκτικότης τοῦ νέφους εἰς ὕδωρ εἶναι μεγαλυτέρα διότι ἡ ταχύτης τῶν ἀνοδικῶν ρευμάτων τὰ ὁποῖα δημιουργοῦν τὰ νέφη ἐμποδίζει τὰ σταγονίδια τοῦ ὕδατος νὰ πίπτουν ἀφ' ἑτέρου δέ, οἱ κόκκοι, ὄντες χονδρότεροι, δὲν προλαμβάνουν νὰ λυώσουν μέχρις ὅτου φθάσουν εἰς τὸ ἔδαφος.

Μὲ βάσιν τὴν θεωρίαν αὐτὴν οἱ Σοβιετικοὶ ἐρευνηταὶ ἔχουν ἐπεξεργασθῆ τὴν ἑξῆς μέθοδον καταπολεμήσεως τῆς χαλάζης: σπείρουν τὴν ζώνην τῆς συσσωρεύσεως μὲ ἰωδιοῦχον ἄργυρον. Οἱ κρύσταλλοι τοῦ προϊόντος αὐτοῦ ἔχουν τὸ αὐτὸ σύστημα ἐξαγωνικῶν κρυστάλλων μὲ τοὺς κρυστάλλους τοῦ πάγου, ἐπίσης, δέ, αἰσθητῶς τὰς αὐτὰς διαστάσεις. Ἐκ τῶν κρυστάλλων τοῦ ἰωδιούχου ἀργύρου, οἱ ὁποῖοι εἶναι, ἐπίσης παγογενεῖς πυρῆνες, σχηματίζονται ἀναρίθμητοι κόκκοι οἱ ὁποῖοι, ὅμως, παραμένουν πολὺ μικροί, οὕτω δέ, ἔχουν τὸν χρόνον νὰ λυώσουν κατὰ τὴν πτῶσιν των εἰς τὸ ἔδαφος. Κατὰ τὰ Σοβιετικὰ δημοσιεύματα, ἡ μέθοδος αὐτὴ εἶναι λίαν ἀποτελεσματική, μειώνει δὲ σημαντικῶς τὰς χαλαζοπτώσεις.

Αἱ Γαλλο — Ἰταλο — Ἑλβετικοὶ ἔρευναι ἔχουν διττὸν σκοπόν: Ἀφ' ἑνὸς μέν, νὰ ἀντιληφθοῦν οἱ ἐπιστήμονες τὶ συμβαίνει ἐντὸς τῶν νεφῶν τὰ ὁποῖα εἶναι δυνατὸν νὰ φέρουν χάλαζαν, ἀφ' ἑτέρου δέ, νὰ διαπιστωθῆ ἐὰν αἱ σποραὶ των μὲ ἰωδιοῦχον ἄργυρον εἶναι πράγματι ἀποτελεσματικαί.

Αἱ ἔρευναι διεξάγονται ὡς ἑξῆς: ὅταν διαγνωσθῆ ὅτι ἕν νέφος εἶναι δυνατὸν νὰ φέρη χάλαζαν τίθενται εἰς λειτουργίαν δύο ραντὰρ τὰ ὁποῖα τὸ παρακολουθοῦν. Τὸ ἕν ἐξ αὐτῶν ἐντοπίζει τὴν ζώνην συσσωρεύσεως. ἐνῶ τὸ ἕτερον μετρᾶ τὴν ποσότητα ὕδατος καὶ κόκκων χαλάζης. Πρὸ τῆς διπλῆς αὐτῆς παρακολουθήσεως οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ εἶναι βέβαιος διὰ τὴν πραγματικὴν φύσιν τῆς χαλάζης.

Ἐν τούτοις, δὲν ἠμπορεῖ νὰ εἶναι κανεὶς βέβαιος οὔτε διὰ τὴν ἐξέλιξιν ἑνὸς νέφους, τὸ ὁ ποῖον δεικνύει ὅτι θὰ μεταβληθῆ εἰς χάλαζαν, οὔτε διὰ τὴν ἔντασιν, οὔτε διὰ τὴν διάρκειαν τῆς χαλαζοπτώσεως. Αἱ στατιστικαὶ αἱ ὁποῖαι θὰ ἐπέτρεπαν τὴν συγκριτικὴν μελέτην ἐλλείπουν ἀπὸ τῆς Σοβιετικῆς πλευρᾶς, τὴν ἔλλειψιν δὲ αὐτὴν συμπληρώνουν τώρα, αἱ τρεῖς Δυτικαὶ χῶραι. Τὸ σχετικὸν πρόγραμμα προβλέπει τὴν μελέτην ἑκατὸν εἴκοσι νεφῶν τὰ ὁποῖα θὰ σπαρθοῦν δι' ἰωδιούχου ἀργύρου καὶ ἑκατὸν εἴκοσι νεφῶν τὰ ὁποῖα θὰ ἔχουν ἀφεθῆ εἰς τὴν φυσικὴν των κατάστασιν.

Καθ' ὅλον τὸ μῆκος τῆς περιοχῆς τῶν μελετῶν ἔχουν ἐγκατασταθῆ πέντε βάσεις ἐκτοξεύσεως πυραύλων. Οἱ χρησιμοποιούμενοι πύραυλοι εἶναι Σοβιετικοί. Ἠμποροῦν νὰ φθάσουν εἰς ὕψος 8 — 9 χιλιομέτρων, συνήθως, ὅμως, δὲν ἐκτοξεύονται εἰς ὕψος μεγαλύτερον τῶν 5—6 χιλιομέτρων. Τὴν στιγμὴν ἡ ὁποία θὰ καθοριοθῆ θὰ ἐκτοξευθοῦν 5 κιλὰ πυροτεχνικῶν προϊόντων, ἀνάμικτα μὲ 100 γραμμάρια ἰωδιούχου ἀργύρου. Ἡ «σπορά» θὰ διαρκέση 20 δευτερόλεπτα. Ἀνὰ πέντε λεπτά, θὰ ἐκτελεῖται ἀνὰ εἷς βομβαρδισμός, (ἕκαστος πύραυλος στοιχίζει 5.000 φράγκα, δηλ. 40.000 δραχμές).

Ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, εἰδικαὶ συσκευαὶ ραντὰρ καὶ ἄλλαι θὰ μετροῦν τὰ τεκταινόμενα εἰς τὰ νέφη, ὡς καὶ τὴν ἐξαπολυομένην ἐνέργειαν ἐκ τῆς χαλάζης, ἐνῶ κινητὰ ἐργαστήρια θὰ διεξάγουν καθημερινῶς ραδιομετρήσεις μέχρις ὕψους 40 χιλιομέτρων.

ΣΥΝΕΡΓΕΙΟΝ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ
ΚΑΙ ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΩΝ ΟΔΟΠΟΙΪΑΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ Ι. ΜΑΡΓΑΖΑ
ΓΙΑΝΝΙΤΣΩΝ 3
ΤΗΛ. 421.884 — ΟΙΚΙΑ 327.890
ΠΑΤΡΑΙ

ΟΙ ΣΟΒΙΕΤΙΚΕΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΙΣ

Οἱ συνταξιοῦχοι στὴ Σοβ. Ἕνωση συζοῦν συνήθως μὲ τὰ παιδιά τους

Ἔχουν πολὺ περιορισμένες οἰκονομικὲς δυνατότητες

ΜΕΤΕΧΟΥΝ ΕΝΕΡΓΑ ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΖΩΗ

Γ'

Ὅπως καὶ στὶς Δυτικὲς χῶρες, ἡ ἀναλογία τῶν συνταξιούχων τῆς ΕΣΣΔ στὸ σύνολο τοῦ πληθυσμοῦ, ἔχει αὐξηθεῖ σημαντικά, στὰ τελευταῖα χρόνια λόγω τῆς μεγάλης ἀνόδου τοῦ μέσου ὅρου ζωῆς, τῆς μειώσεως τοῦ ποσοστοῦ τῶν γεννήσεων κ. λ.π. Στὸ ἄρθρο τοῦ κ. Μέγιερ, σχετικὰ μὲ τὸ ἐπίπεδο τῶν συντάξεων καὶ τὴ θέση τῶν συνταξιούχων στὴν ΕΣΣΔ, ἀναφέρεται ὅτι οἱ ἀπόμαχοι τῆς ἐργασίας στὴν ἐν λόγω χώρα ἔχουν πολὺ λίγες οἰκονομικὲς δυνατότητες, σὲ σύγκριση μὲ τὶς ἀνεπτυγμένες χῶρες τῆς Δύσεως, γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσουν μιὰ ἀνεξάρτητη ζωὴ καὶ γι' αὐτὸ πρέπει νὰ βοηθοῦνται ἀπὸ τὰ παιδιά τους. Ἀλλὰ καὶ οἱ συνταξιοῦχοι εἶναι πολὺ χρήσιμοι σ' αὐτὰ γιατὶ στὴν ΕΣΣΔ ἐργάζονται σχεδὸν ὅλες οἱ γυναῖκες κι' ἔτσι τὴ φροντίδα γιὰ τὰ ψώνια καὶ τὰ δικά τους παιδιὰ τὴν ἀναλαμβάνουν οἱ ἡλικιωμένοι γονεῖς. Πάντως, πρέπει νὰ ληφθεῖ ὑπ' ὄψη ὅτι αὐτὴ ἡ ἀναγκαστικὴ ἔστω συμβίωση τῶν γενεῶν, βελτιώνει τὴν ποιότητα ζωῆς τῶν συνταξιούχων στὴνΕΣΣΔ γιατὶ ἐξασφαλίζει τὴ συνέχιση τῆς συμμετοχῆς τῶν ἡλικιωμένων ἀτόμων στὴν ἐνεργὸ κοινωνικὴ ζωή. Ἔτσι μολονότι τὰ ὑλικὰ μέσα ποὺ διαθέτουν οἱ συνταξιοῦχοι στὴν ΕΣΣΔ δὲν μπορεῖ νὰ θεωρηθοῦν ὅτι εἶναι ἐλκυστικά, στὴν πραγματικότητα ἡ κατάστασή τους, γενικά, ἐμφανίζει πολλὰ θετικὰ στοιχεῖα.

Ἀκολουθεῖ τὸ ἄρθρον τοῦ κ. Μέγιερ:

Τοὺς συναντᾶς ἀδιάκοπα στὸ δρόμο σου, ἄλλοτε στημένους στὴν οὐρὰ μπροστὰ στὰ μαγαζιά, κι' ἄλλοτε καθισμένους στὶς χαρακτηριστικὲς ἐσωτερικὲς αὐλὲς τῆς σοβιετικῆς πρωτεύουσας. Γιατί, πραγματικά, σ' αὐτὴ τὴ χώρα, οἱ δυὸ τομεῖς ἀνήκουν στοὺς συνταξιούχους, ποὺ διεκπεραιώνουν μάλιστα στὸ χῶρο τους χρήσιμες κοινωνικὲς ὑπηρεσίες. Ποιὸς ἄλλος, ἂν ὄχι αὐτοὶ θὰ ἔβρισκε τὸν καιρὸ νὰ διαθέσει μιὰ ὁλόκληρη ἡμέρα στὰ σπιτικὰ ψώνια, σὲ μιὰ κοινωνία ὅπου οἱ περισσότερες γυναῖκες ἐργάζονται; Ποιὸς θὰ ἔβγαζε περίπατο τὰ παιδιά, ποιὸς θὰ ἐπέβλεπε τὰ παιχνίδια τους, ἂν δὲν ὑπῆρχε ἡ Μπάμπουσκα, ἡ ξακουσμένη ρωσίδα γιαγιά, ἡ προσεχτικὴ καὶ ἀφοσιωμένη; Γιὰ νὰ συμπληρώσουμε αὐτὲς τὶς καθημερινὲς εἰκόνες, θὰ πρέπει ἀκόμα ν' ἀναφέρουμε καὶ τὶς συντροφιὲς τῶν ἡλικιωμένων κυρίων ποὺ κάθονται στοὺς δημόσιους κήπους, μακριὰ ἀπὸ τὴ φασαρία ποὺ τοὺς περιβάλλει, καὶ περνᾶνε τὸν καιρό τους παίζοντας σκάκι καὶ ντόμινο ἢ ἀνταλλάσσοντας γραμματόσημα.

Σαρανταπέντε ἑκατομμύρια συνταξιούχων ζοῦν σήμερα στὴν ΕΣΣΔ, δηλαδὴ περίπου τὸ ἕνα πέμπτο τοῦ συνολικοῦ πληθυσμοῦ Τὰ 30 περίπου ἑκατομμύρια ἀπὸ αὐτοὺς εἶναι παλιοὶ ἀπμθωτοί, ἐνῶ οἱ ἄλλοι εἰσπράττουν συντάξεις πολέμου, ἀναπηρίας, ἢ λαμβάνουν τὴ σύνταξη ἑνὸς νεκροῦ συζύγου. Ὅπως καὶ σὲ ἄλλες ἀνεπτυγμένες βιομηχανικὲς χῶρες, ἡ ἀναλογία τῶν συνταξιούχων σὲ σχέση μὲ τὸ σύνολο τοῦ πληθυσμοῦ ἔχει αὐξηθεῖ σημαντικὰ τὰ τελευταῖα χρόνια, γιὰ νὰ φθάσει σήμερα σὲ ποσοστὸ διπλάσιο τοῦ προπολεμικοῦ. Αὐτὸ ὀφείλεται σὲ πολλοὺς παράγοντες: πρῶτα - πρῶτα, στὴν σημαντικὴ αὔξηση τοῦ μέσου ὅρου ζωῆς (74 χρόνια γιὰ τὴ γυναίκα, 66 χρόνια γιὰ τὸν ἄντρα)· ὕστερα, στὴ μείωση τοῦ ποσοστοῦ γεννήσεων, ποὺ παρουσιάζεται ἰδιαίτερα στὸ εὐρωπαϊκὸ τμῆμα τῆς ΕΣΣΔ καὶ συνδέεται μὲ τὸ ὑψηλὸ ποσοστὸ τῶν γυναικῶν ποὺ ἐργάζονται καὶ μὲ τὶς κακὲς συνθῆκες κατοικίας, τέλος, στὶς τρομαχτικὲς ἀπώλειες τοῦ Δευτέρου Παγκοσμίου πολέμου, ποὺ εἶναι φανερότερος στὸ ἐπίπεδο τῶν ἐνδιαμέσων ἡλικιῶν. Ἀλλωστε, τὸ τελευταῖο αὐτὸ φαινόμενο, ποὺ συνδέεται καὶ μὲ τὴν ἀνισότητα τοῦ μέσου ὅρου ζωῆς ἀνάμεσα στὰ δυὸ φύλα, εὐθύνεται καὶ γιὰ τὸ ὀγκῶδες πλεόνασμα τῶν γυναικῶν μεταξὺ τῶν συνταξιούχων. Μεταξὺ ἀτόμων ἡλικίας 60 καὶ 70 ἐτῶν, οἱ γυναῖκες εἶναι διπλάσιες ἀπὸ τοὺς ἄντρες, ἐνῶ μεταξὺ 70 καὶ 80 ἐτῶν εἶναι σχεδὸν τριπλάσιες.

ΣΥΝΤΑΞΗ ΚΑΙ ΒΙΟΤΙΚΟ ΕΠΙΠΕΔΟ

Ἡ σοβιετικὴ νομοθεσία ὅρισε συντάξιμη ἡλικία γιὰ τοὺς ἄντρες στὰ 60 καὶ γιὰ τὶς γυναῖκες στὰ 55. Ὡστόσο, δὲν ἀρκεῖ νὰ φθάσει κανεὶς στὴν ἡλικία αὐτὴ γιὰ νὰ συνταξιοδοτηθεῖ, θὰ πρέπει ἀκόμα νὰ ἔχει δουλέψει σὰν μισθωτὸς τουλάχιστον γιὰ πέντε χρόνια. Ἄλλωστε, γιὰ μιὰ πλήρη συνταξιοδότηση θὰ πρέπει νὰ δικαιολογοῦνται 25 χρόνια ἐμμισθης δραστηριότητας γιὰ τοὺς ἄντρες καὶ 20 χρόνια γιὰ τὶς γυναῖκες. Ἔτσι, μιὰ γυναίκα ποὺ δὲν ἔχει δουλέψει πάνω ἀπὸ δέκα χρόνια, δὲν θὰ πάρει παρὰ τὴ μισὴ ἀπὸ τὴν κανονικὴ σύνταξη. Τέλος, τὸ ὕψος τῆς συντάξεως ἐξαρτᾶται, καθὼς εἶναι φυσικό ἀπὸ τὸ ὕψος τῶν ἀποδοχῶν ποὺ παίρνει ὁ μισθωτὸς στὸ τέλος τῆς καριέρας του. Σύμφωνα μὲ ἀνεπίσημες στατιστικὲς ὁ μέσος ὅρος θὰ πρέπει νὰ κυμαίνεται ἀνάμεσα στὸ 60 καὶ 70% τοῦ μισθοῦ αὐτοῦ, πράγμα ποὺ σημαίνει ὅτι ἂν πάρουμε σὰν ἔδαση ἕνα μηνιαῖο μισθὸ 150 ρουβλίων, θὰ ἀντιστοιχεῖ σὲ μιὰ σύνταξη 90 ἕως 100 ρουβλίων. Ἂν λάβουμε ὑπόψη τὸ γεγονὸς ὅτι πολλοὶ ἀπὸ τοὺς μισθωτοὺς δὲν φθάνουν στὸ ἐπίπεδο αὐτὸ καὶ πολλοὶ συνταξιοῦχοι δὲν εἰσπράτ τουν πλήρη σύνταξη, καταλήγουμε ὅτι θὰ πρέπει ἀσφαλῶς νὰ τοποθετήσουμε πολὺ χαμηλότερα αὐτὸν τὸν ἐθνικὸ μέσο ὅρο.

Ἀπὸ τὸ 1971 ἔχει καθοριστεῖ ἕνα κατώτατο ὅριο συντάξεως: αὐτὸ εἶναι γιὰ τοὺς ἐργάτες καὶ ὑπαλλήλους πού κατοικοῦν στὶς πόλεις 45 ρούβλια καὶ γιὰ κείνους ποὺ κατοικοῦν σὲ ἐξοχὲς 38,25 ρούβ